

Kære læser - har du mulighed for at støtte os?

POV er et uafhængigt medie, der er åbent for alle og støttet af vores læsere.

Vi vil ikke lukke vores indhold inde bag en betalingsmur, men det koster selvfølgelig at lave redigeret kvalitetsjournalistik.

Hvis du har mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb, kan du hjælpe os med fortsat at udkomme.

Det kan du gøre nemt og direkte med Visa eller Mastercard ved at klikke her:

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

POV. INTERNATIONAL
NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGBREV HVER FREDAG

Noget af det smukkeste, Tarantino nogensinde har lavet

af **Frederik Bojer Bové**

Publiceret 20/08/2019 i Film/Kultur

forunderlig ro. Tarantino fortæller som sædvanlig om vold og hævn, men når filmen er bedst er hans karakterer fyldt med virkelig meget liv. Det ligner noget, som så mange andre kunne lave, det ligner den virkelige verden. Og det er her, det bliver så smukt, så nærmest selvudslettende smukt.

Once Upon a Time in Hollywood er blevet kaldt for Tarantinos mest modne film, eller i hvert fald hans mest modne film siden *Jackie*

Brown. ‘Modenhed’ er et lidt nudeist end et kravt til en efterhånden

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Tarantinosk end hans film plejer at være, mindre egensindig i sin kameraføring, mere afslappet i sin struktur, men den handler meget om det samme, som de sidste mange Tarantino-film har gjort: Historie, had og hævn. At Tarantino løsner grebet lidt, gør dog filmen mere virkelighedstro, mere realistisk – hvilket pludselig omvendt får dens problemstillinger til at ramme så meget desto hårdere.

Jeg genså for nylig førnævnte ‘modne’ Tarantino-film *Jackie Brown* og blev mindet om, hvor kedelig den er. Efter *Pulp Fiction* kunne den dengang meget unge instruktør have lavet hvad som helst, og hans næste film stikker i virkelig mange retninger: Melankolsk Elmore Leonard-filmatisering (*Jackie Brown*), overgearet genre-pastiche-blodrus (*Kill Bill*) og endelig grindhouse-hævndrama (*Death Proof*). Jeg har aldrig været helt overvældet over de film, men Tarantino forsøgte virkelig mange forskellige ting.

Men siden *Inglourious Basterds*, der endte med ordene ‘*I think this might be my masterpiece*’, har Tarantino lidt kørt i samme rille. Det er historiske film med tydelige inspirationer fra western-genren og med hævn som et væsentligt motiv. *Inglourious Basterds* gav jødiske partisaner mulighed for at få hævn over Hitler, inden *Django Unchained* fik lov til at myrde slaveejere og brænde en plantage ned til grunden, hvorefter *The Hateful Eight* fremstod som en melankolsk mediation over vold og had i USA efter borgerkrigen.

Tre dage i Hollywood

Once Upon a Time in Hollywood er kaldt efter berømte western-film og omhandler den efterhånden ret afdankede western-skuespiller Rick

stedet at forsøge at gøre karriere indenfor film.

Hans stuntmand Cliff Booth (Brad Pitt) støtter ham trofast, men har heller ikke så mange andre muligheder for at få stuntarbejde, da der går rygter om, at han har myrdet sin kone. Og ved siden af Rick er der flyttet et ungt og fremadstormende par ind, nemlig instruktøren Roman Polanski med sin unge kone Sharon Tate (Margot Robbie).

Vi følger de tre personer, Rick, Cliff og Sharon, først over to dage i februar, og siden en enkelt dag i august.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Historien om Sharon Tate er ret kendt og ret central for den amerikanske kulturhistorie. Det fornemmes hele filmen igennem, hvor en langhåret og ret mystisk hippie dukker op ved hendes hus, og hvor Cliff konstant støder på smukke unge kvinder og følger med en af dem hen på en farm, hvor 'Charlie' ikke lige er til stede.

Man spoiler nok ikke så meget ved at sige at det har med Charles Manson at gøre og de bestialske mord, der blev begået i august '69. Fornemmelsen af, at noget forfærdeligt finder sted ude i periferien, er konstant til stede i filmen.

Vidunderlig ro

Men filmens lange, centrale, aldeles vidunderlige del foregår præcis seks måneder tidligere, 9. februar 1969. En ganske simpel dag i tre menneskers liv. Rick har fået en gæsterolle i en ny western, Sharon Tate køber en bog og går i biografen, og Cliff reparerer en antenne og giver en blaffer et lift. Det er en aldeles vidunderlig time plus af filmen, og det får bare lov til at leve og ulme for sig selv.

Tarantino har meget ofte inddelt sine film i kapitler, hvilket ofte får dem til at fremstå som fortællinger, der langsomt driver mod det

“

Ingen siger ret meget. De lever

Og når der ikke klippes, driver kameraet lige så stille fra det ene hus til det andet, de tre mennesker befinder sig jo ofte fysisk tæt på hinanden. Vi følger også ofte Cliff, mens han kører rundt med samtidens musik i

---

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Der var noget ballade, da filmen havde premiere i Cannes, om at Margot Robbie ikke havde nok replikker som Sharon Tate, men det er en nærmest komisk forfejlet indvending mod filmen, for *ingen* siger ret meget. De *lever*. De vandrer rundt, kører i bil, arbejder, danser, drikker, øver sig. Og Robbie er så vidunderlig i rollen, levende, skinnende, at karakteren Tate mejsler sig fast i erindringen. Pitt skal også fremhæves. Brad Pitt er en superstjerne, men han virker sjældent gladere, end når han får lov til at spille et sidekick, og hans Cliff Booth virker lidt ligesom Rusty Ryan fra *Ocean's Eleven*-filmene: Han er glædest som en lidt passiv karakter i periferien.

Voldsom vold

Det er dog også hos Cliff Booth, at filmens langt mørkere og ret komplekse subtekst findes. For selvom han er glad og hjælpsom, så virker han også altid parat til vold og lader vitterlig til at have myrdet sin kone. Og han er altså på 'hævnerens' side i den her film. Det er ret komplekst.

Når nu det er en Tarantino-film, er det også svært ikke at tænke på Stuntman Mike, der myrdede kvinder i flæng i *Death Proof*, inden en gruppe unge kvinder tog hævn over ham. Man kunne faktisk forestille sig en helt omvendt hævnfilm fra tressernes Hollywood, hvor en gruppe unge kvinder hævnedes sig på Cliff Booth og Rick Dalton som inkarnationen af al ulighed og misogyni, der tydeligvis stadigvæk præger industrien den dag i dag.

---

der har gjort dem noget. Nej, de gør aflag

Måske netop fordi Tarantinos film er blevet stemplet som ‘umodne’, nægter folk ofte at tage dem seriøst. Og selv dem, der tager dem seriøst, når sjældent længere end til at påpege, at de er værd at tage seriøst. Men Tarantinos hævnfilm er ofte ret komplekse og handler sjældent bare om, at folk skal juble over voldelig hævn.

Efter at det kom frem, Tarantino havde været skyld i, at Uma Thurman

---

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

brutal vold.

Og *The Hateful Eight* er måske den mest melankolske film, Tarantino nogensinde har lavet, hvor det eneste, der forener sort og hvid, nord og syd, er deres fælles had til kvinder, og hvor rulleteksterne kører, mens Roy Orbison synger ‘*There Won’t Be Many Coming Home*’.

Kompleks subtekst

Når hævnerne i *Once Upon a Time in Hollywood* er de aldrende og ret brovtende mænd Rick Dalton og Cliff Booth, så kunne man sige, det bare er en rendyrket konservativ film, der hylder verden af i går og hader dumme hippier, der ødelagde det hele. Men det virker mere sammensat, som jeg ser det.

Rick og Cliff hævner ikke noget som helst, der er ingen, der har gjort dem noget. Nej, de gør aflag. De forsøger at gøre en lille smule godt igen – for Sharon Tate og alle dem som hende. Noget af det smukkeste ved filmen er netop, at både Rick og Cliff godt ved, de er kommet så langt som deres talent nu engang kunne bære, og så småt giver plads til andre.

“

Måske netop fordi Tarantinos film er blevet stemplet som ‘umodne’, nægter folk ofte at tage dem seriøst. Og

end til at påpege, at de er værd at tage seriøst

Det er igen her, den virker mindre Tarantinosk, end de plejer. Der er masser af Tarantino-træk, især i de utallige klip fra Rick Daltons karriere, både frit opfundne eller virkelige film og tv-afsnit, som Leonardo DiCaprio er blevet placeret ind i. Men kamerasproget er langt mere afslappet, langt mere klassisk, end hvad den æstetiske instruktør plejer at levere. Det ligner noget, som så mange andre kunne lave, det ligner den virkelige verden. Og det er her, det bliver så smukt, så nærmest selvudslettende smukt.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

ærliggjort og kan ses i sin helhed, så vil *Once Upon a Time in Hollywood* stå som noget af det smukkeste, Tarantino nogensinde har lavet.

Fotocredit: SF Studio

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

BRAD PITT

HOLLYWOOD

LEONARDO DICAPRIO

QUENTIN TARANTINO

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE
INTERESSERET I FØLGENDE:

Slaveriet i film og tv: Sort historie, sort synsvinkel?

Lana Turner – Hollywoods strålende blondine på Cinemateket

Sommerserie: Gay Rome – Romerriget på film

FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

hvor ordet også er dit:

Har du mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb på 25, 50, eller 100 kr., kan du gøre det direkte med Visa eller Mastercard.

Det er nemt og hurtigt, og aftalen kan opsiges med øjeblikkelig virkning.

25 kr.

50 kr.

100 kr.

Støt POV med MobilePay

Du kan også spontant støtte POV's journalistik med en flad tyver (eller mere) via MobilePay 64023 - eller ved at klikke på logoet:

